

рили Додонския и Делфийския храмъ. Луций Сципионъ разбилъ скордиецитѣ, принудилъ медитѣ и дарданитѣ да оставятъ награбената плячка и да се върнатъ; на връщане разбилъ медитѣ преторятъ К. Сенци, подпомаганъ отъ тракийското племе на дентелетитѣ.

Същеврѣменно енергичниятъ Луциусъ Корнелиусъ Сула, слѣдъ като уредилъ македонскитѣ работи, съ огънь и мечъ усмирилъ дарданитѣ, синтитѣ, медитѣ и дентелетитѣ и, като задоволилъ войскитѣ си съ богата плячка, отправилъ се въ Азия на 84. год. Но слѣдъ това тракийцитѣ, особено медитѣ и беситѣ, не прѣставали да обезпокояватъ Македония, за осигурението на която римлянитѣ били принудени да съсрѣдоточятъ тамъ значителна военна сила отъ петъ легиона. Трѣбало вече да се взематъ най-рѣшителни мѣрки особено противъ беситѣ, прочути „като разбойници надъ разбойници“ (срав. Strabo VII. 318. Πάντα μὲν οὖν ταῦτα ληστροκιώτατα ἔθνη, Βέσσοι δὲ οἵπερ τὸ πλεόν τοῦ ὄρους νέμονται Αἴμου καὶ ὑπὸ τῶν ληστών λησται προσαγορεύονται). Между 78.—76. год. македонскитѣ проконсулъ Апиусъ Клавдиусъ се опиталъ да завладѣе планинскитѣ области на лѣвия брѣгъ отъ рѣка Места на македонско-тракийската граница въ Родопитѣ. Съ упорита ожесточеностъ се водила войната и отъ двѣтѣ страни; тракийцитѣ разорили прѣвзетитѣ отъ римлянитѣ мѣста и изклали римскитѣ плѣнници; а римлянитѣ имъ плащали съ сѣщата монета. Никакъвъ положителенъ резултатъ не могълъ да се постигне; уморителнитѣ походи изъ Родопскитѣ планини и постояннитѣ сражения съ многоброинитѣ и храбри планинци съсипали римската армия; най-сетнѣ и самиятъ военнопачалникъ се разболѣлъ и умрѣлъ.

Неговиятъ приемникъ Кайусъ Скрибониусъ Курио (между 75.—73. г.) вслѣдствие на воененъ бунтъ не могълъ даже да прѣдприеме походъ противъ тракийцитѣ и се задоволилъ да осигури сѣверната граница на Македония, като покорилъ по-слабитѣ дардани; въ този походъ Курионъ стигналъ дори до Дунава. Едва храбриятъ и рѣшителниятъ Маркусъ Лукулусъ, комуто по жребие се паднала македонската провинция на 73. год., въроятно съ помощта на одризитѣ, разбилъ беситѣ въ Родопитѣ въ едно кръвопролитно сражение,²⁾ прѣвзелъ градъ *Ускудама* (Одринъ) и, като се ухватилъ възъ долината на Тунджа, завоевалъ *Кабиле*, принудилъ гетитѣ, да го пуснатъ свободно да мине Балкана, стигналъ до самия Дунавъ и разбилъ тракийското племе мизийцитѣ, заселени

²⁾ Но и слѣдъ това нашествията на беситѣ не прѣставали, и римлянитѣ били принудени още нѣколко пжти да изпращатъ войски противъ тѣхъ. Противъ беситѣ воювалъ на 60. година пр. Хр. Кайусъ Октавиусъ, бащата на Августа, който въ този походъ посѣтилъ Дионизовия оракулъ въ Родона и питалъ за бѣдѣщата съдба на сина си (глед. по-горѣ стр. 8). Другъ походъ противъ беситѣ прѣдприелъ на 43. год. Маркусъ Брутусъ.

Друго тракийско племе — дентелетитѣ (заселени въ сегашното Кюстендилско поле) въ врѣмето на Пизерона нападнали веднажъ Македония и се готвили вече да обсадятъ и главния градъ Тесалоники.

Въ врѣмето на Августа на 29. год. пр. Хр. Маркусъ Лициниусъ Крассусъ наказалъ беситѣ за тѣхнитѣ разбойнически нашествия и имъ отнелъ покровителството на Дионизовия оракулъ въ Родона, което повѣрилъ на одризкитѣ царѣ съ награда за тѣхната помощъ; дадена нему отъ тѣхъ: ἀφελόμενος Βησσούς τοὺς κατέχοντας τὴν χώραν, ἐν ᾗ καὶ τὸν θεὸν ἀγάλλουσα (Cassius Dio LI. 25.). Срав. Tomaschek, Die alten Thraker I. 75. Mommsen, Römische Geschichte V. 13 слѣд.